

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 844/2022
20.03.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Косово Поље, коју заступа Градско правобранилаштво Града Приштине, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4567/2021 од 19.10.2021. године, у седници одржаној 20.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4567/2021 од 19.10.2021. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 75/20 од 08.07.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова поступка по ревизији плати 85.518,10 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 75/20 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде исплати за период од 01.01.2016. године до 31.12.2019. године укупан износ од 110.783,96 динара, у појединачним месечним износима наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године исплати за период од 01.01.2016. године до 31.12.2019. године укупан износ од 74.397,05 динара у појединачним месечним износима наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом трећим

изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 62.751,00 динар, а уколико тужена не исплати трошкове у наведеном року, обавезана је да плати законску затезну камату од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4567/2021 од 19.10.2021. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде исплати за период од 01.01.2016. године до 31.12.2019. године укупан износ од 110.783,96 динара у појединачним месечним износима наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате; захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године исплати за период од 01.01.2016. године до 31.12.2019. године укупан износ од 74.397,05 динара у појединачним месечним износима наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате и одбијен је, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у износу од 62.751,00 динара са каматом, а обавезан тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 31.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на пословима и радним задацима Решењем тужене, тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате 8,53. Тако утврђена зарада, по основу радног ангажовања запослених на КиМ увећана је за 50% на основу Закључка Владе РС од 25.12.2008. године. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде и то према првој варијанти у висини разлике између минималне зараде и основне зараде у износу од 110.783,96 динара, према другој варијанти разлика у висини тзв. „косовског додатка“ у износу од 74.397,05 динара. Из налаза и мишљења судског вештака следи и то да је зарада коју је тужилац примао са „косовским додатком“ у спорном периоду била већа од минималне зараде за укупан износ од 390.517,56 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са тзв. „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде, са којих разлога је преиначио првостепену пресуду и одбио као неосноване захтеве тужиоца.

По оцени Врховног суда, овакав закључак другостепеног суда се не може прихватити као правилан, јер је заснован на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. Према налазу вештака, тужиоцу је у спорном периоду у појединачним месецима обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на тражену разлику зараде.

По оцени Врховног суда, правилна је и одлука о трошковима поступка донета применом члана 153. и 154. у вези члана 165. став 3. ЗПП, а тужиоцу су признати и трошкови по ревизији и то за састав ревизије од стране адвоката у износу од 18.000,00 динара, као и на име таксе на ревизију у износу од 27.007,24 динара и одлуку по ревизији у износу од 40.510,86 динара.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић